

Οι άγιοι Θεοπάτορες έναντι του Θεού.

π. Δημήτριος Μπόκος.

Οι άγιοι Θεοπάτορες Ιωακείμ και Άννα έλαβαν από τον Θεό το μεγάλο δώρο να γεννήσουν την Θεοτόκο, γεγονός το οποίο εορτάζουμε σήμερα.

Θα σταθούμε σε ένα από τα στοιχεία που συνθέτουν την υπόθεση της σημερινής εορτής. Στη στάση που οι άγιοι Θεοπάτορες είχαν απέναντι στον Θεό.

Ποια είναι η στάση αυτή;

Είναι η σχέση εμπιστοσύνης και αγάπης προς Αυτόν. Παραδίδουν απόλυτα τον εαυτό τους στον Θεό. Η αγάπη τους δεν είναι περιστασιακή, αλλά μόνιμη. Δεν εξαρτάται απ' τον αν θα λάβουν ή όχι απ' τον Θεό αυτό που ζητούν. Αγαπούν τον Θεό, όχι απλώς τα δώρα του. Ζητούν βέβαια αυτό που θέλουν. Αλλά με τον σωστό τρόπο. Δηλαδή με προσευχή και άσκηση. Ζητούν συνεχώς, αλλά όχι απαιτητικά. Όλα τα αφήνουν στην κρίση του Θεού. Καταθέτουν το αίτημά τους και περιμένουν. Αν το εγκρίνει και ο Θεός. Αν είναι και δικό του θέλημα. Η αγάπη τους γι' Αυτόν

δεν εξαρτάται από το δούναι και λαβείν, δεν είναι θέμα συναλλαγών. Αγαπούν τον Θεό, επειδή ο Θεός είναι ο βαθύτερος πόθος της ανθρώπινης ψυχής, το όντως εφετόν, Εκείνος που πραγματικά αξίζει να αγαπάται.

Αλλά και τα δώρα που λαμβάνουν είναι πολύτιμα και αποκτούν ιδιαίτερη σημασία, επειδή προέρχονται από Αυτόν. Έτσι, τα αγαθά που τους παρέχει για να ζήσουν, η δική τους ζωή, το παιδί που αποκτούν, ο κόσμος ολόκληρος, γίνονται όλα ένα μέσο βαθύτερης και αμεσότερης κοινωνίας μαζί του. Γνωρίζουν ότι δεν είναι τίποτε δικό τους, αλλά όλα είναι του Θεού, και τους τα δίνει για όσο χρόνο θέλει Εκείνος να τα έχουν. Αρκούνται σε όσα και όταν και για όσο θα τους τα δώσει ο Θεός. Γι' αυτό και δεν τα οικειοποιούνται, σαν δική τους ιδιοκτησία, αλλά τα αντιπροσφέρουν όλα στον Θεό σε μια κίνηση ευχαριστίας, «τα σα εκ των σων», με αποκορύφωμα την αφιέρωση του παιδιού τους, που τόσο διακαώς επιθυμούσαν ν' αποκτήσουν. Ο Θεός τούς το έδωσε, του Θεού είναι και τώρα. Αποδέχονται πλήρως την αλήθεια, «εκτησάμην άνθρωπον διά του Θεού», που ψιθύρισαν τα χείλη της προμήτορος Εύας, όταν αντίκρισε το πρώτο της τέκνο. Έτσι, ακόμα και το παιδί τους δεν το θεωρούν απόλυτο κτήμα τους. Γι' αυτό και ξέρουν ότι δεν ζημιώνονται, ούτε ότι το στερούνται και το χάνουν, όταν το ξαναδίνουν πρόθυμα στον Θεό που τους το έδωσε.

Και αυτά μεν οι Θεοπάτορες.

Ας έλθουμε όμως και σε μας. Στον άνθρωπο του 21ου αιώνα. Ποια είναι η δική του στάση απέναντι στον Θεό; Μοιάζει με αυτήν που είχαν οι Θεοπάτορες; Δυστυχώς εδώ έχουμε τεράστια διαφορά.

Ο άνθρωπός μας σήμερα έχει γίνει απόλυτα εγωκεντρικός. Δεν εμπιστεύεται τον εαυτό του στον Θεό, ούτε εντάσσει το θέλημά του με υπακοή μέσα στο θέλημα του Θεού. Θέλει να τα πετυχαίνει όλα. Να ικανοποιεί κάθε του επιθυμία πάση θυσία. Αυτό γίνεται ο σκοπός της ζωής του. Να προλάβει να γευθεί τα πάντα. Γι' αυτό δεν γνωρίζει την υπομονή. Δεν μπορεί να περιμένει. Δεν κατανοεί την απόρριψη των αιτημάτων του. Πρέπει να έχει τα πάντα, να περνάει καλά κάθε στιγμή. Σφετερίζεται τα δώρα του Θεού. Θεωρεί τον κόσμο ολόκληρο δικό του αποκλειστικά κτήμα. Δεν βλέπει μέσα και πέρα απ' αυτόν τον Θεό. Τον αυτονομεί εντελώς απ' Αυτόν και πιστεύει πως έχει το δικαίωμα να τον χρησιμοποιεί

όπως θέλει, ακόμα και να τον καταστρέφει, όπως κοντεύει να κάμει σήμερα.

Με τον ίδιο τρόπο βλέπει και τα παιδιά του. Απόλυτη ιδιοκτησία του. Που δεν έχει δικαίωμα κανείς, ούτε ο Θεός, να του τα πάρει. Είναι ενταγμένα κι αυτά μέσα στο παιχνίδι των εγωκεντρικών του επιδιώξεων και μετέρχεται τα πάντα για να πετύχει κάθε φορά αυτό που θέλει. Όταν δεν θέλει παιδιά, επιστρατεύει κάθε μέσο για να τ' αποφύγει. Αντιστρόφως, όταν θέλει παιδιά, επιστρατεύει κάθε μέσο για να τ' αποκτήσει. Η επιστήμη σήμερα προσφέρει πολλές λύσεις, άλλες θεμιτές και άλλες αθέμιτες, είτε για τον ένα, είτε για τον άλλο σκοπό.

Κάπου εδώ επιστρατεύεται και ο Θεός. Σαν ένα επιπλέον μέσο για να πετυχαίνει ο άνθρωπος τους σκοπούς του. Πολλές φορές και κάποια πνευματική ζωή στον άνθρωπο υπάρχει για τον λόγο αυτό. Για να 'χει τον Θεό στο χέρι. Οφειλέτη του και υπηρέτη του. Με πέντε σταυρούς και τρία κομποσχοίνια, άντε και καμιά νηστεία ανάμεσα, θεωρεί κανείς τον Θεό υπόχρεο απέναντί του, να τρέχει, να ικανοποιεί την κάθε του επιθυμία. Φτιάχνει έτσι μια σχέση εντελώς περιστασιακή με τον Θεό, ρηχή, στην ουσία ανύπαρκτη. Δεν αγαπά τον Θεό, αλλά τον εαυτό του. Ο Θεός είναι καλός, όταν εκπληρώνει τους πόθους του. Αλλιώς είναι κακός, άδικος, άχρηστος.

Ο άνθρωπος όμως έτσι έχει τη νοοτροπία του βρέφους. Που, όπως λέγει η ψυχολογία, κρίνει τον κόσμο γύρω του με βάση την ικανοποίηση που λαμβάνει από αυτόν για τον εαυτό του. Για ένα μικρό παιδί, π.χ., η μητέρα του, που δεν του δίνει περισσότερα γλυκά απ' όσα πρέπει (ιδίως αν το παιδί έχει και κάποιο πρόβλημα με το ζάχαρο), γίνεται κακή. Η μητέρα γίνεται καλή ή κακή με βάση την ευχαρίστηση που παίρνει από αυτήν το βρέφος.

Έτσι και ο άνθρωπός μας. Δεν εξετάζει αν είναι καλό ή κακό κάτι, αλλά αν το θέλει ή όχι. «Θα μου το δώσει ο Θεός, δεν γίνεται, αφού το θέλω τόσο πολύ». Καμιά φορά και ο Θεός ικανοποιεί τις επίμονες απαιτήσεις του ανθρώπου, για να του δείξει (εμπράκτως, αφού δεν καταλαβαίνει αλλιώς) πόσο καταστροφική είναι η φίλαυτη τοποθέτησή του.

Έτσι, αναφέρει κάπου ο άγιος Παΐσιος, σε ένα άτεκνο ζευγάρι που ζητούσε φορτικά ένα παιδί, ο Θεός ικανοποίησε το αίτημά τους, αλλά αυτό το παιδί ήταν η συμφορά τους. Γιατί έγινε φύση εγκληματική και μια ζωή μπαινόβγαινε στις φυλακές και ο καθένας φαντάζεται τη συνακόλουθη ταλαιπωρία των γονέων του.

Αυτό γίνεται, όταν δεν υπάρχει στο αίτημά μας το «ουχ ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ», που έλεγε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός στον κήπο της Γεθσημανή.

Οι άγιοι Θεοπάτορες, απόλυτα ευθυγραμμισμένοι πάνω σε μια σχέση αγάπης, εμπιστοσύνης και ευχαριστίας προς τον Θεό, ας πρεσβεύουν να βαδίσουμε κι εμείς στα ίχνη τους.

Αμήν!

«Αντιύλη» – Ι. Ν. Αγ. Βασιλείου, 481 00 Πρέβεζα (αποσπάσματα).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>